

PRŮZORY DO PODSTATY DIALEKTICKÉ KONKRETIZACE

Je nutno vzít v úvahu dvě stanoviska: a) marxismus je takřka nevyvrátitelný, protože je vybudován na značně jednoduchém, ale panlogicky promyšleném, tudíž hermeticky neprostupném systému. K panlogičnosti se váže dialektická metoda, která neprostupnost v podstatě kruhového systému *zdánlivě* otvírá. (Tedy i tato jeho slabina je » zajištěna «.) Slabým a zranitelným místem je pouze klamná » nelogická « premisa. Ta však se přijímá a priori cestou slepé víry, která je pevnější než pravá víra v Boha, protože nevyplývá ze *souhry* milosti a lidské vůle, nýbrž z křečovitého rozhodnutí vůle, která se jednou provždy vzdala vůle k čemukoli jinému, především tedy vůle být lidskou, tj. kooperující vůlí.

Síla marxismu tkví především v totální dialektice, nebo lépe: v dialektice totality. Co to znamená? Zhruba řečeno: tkví v tom, že marxismus je hluboce zakotven v konkrétnu, které *odvozuje* ze skutečnosti tím, že ji znicotňuje. Jako Anteus čerpá sílu z dotyku se zemí, kterou si kdykoliv a kdekoli dialekticky přičaruje pod nohy.

Vedle panlogična (s falešnými premisami) používá marxismus k vyvolání dojmu, že je zakotven v nahé pravdě, pseudovědeckého pojmosloví odvozeného z měšťáckého pozitivismu. Operuje s pojmy *vývoj*, *historičita*, *hmota*, ekonomické a historické *zákony*, a především vytvrale – skoro jako americké commercials – poukazuje na » vědeckost « svých vývodů.

Pro marxismus žije buržoasie natolik v nepravdě, jako proletariát v pravdě. Míra » falešného vědomí « buržoasní ideologie je zároveň mírou vědeckosti marxistické (proletářské) ideologie. Závislost obou ideologií vyplývá nikoli z jejich protikladnosti, nýbrž ze společných měřítek. V zásadě jde jen o různá předznamenání při totožném metodologickém mechanismu. Se zánikem » záporného « vědomí buržoasní ideologie zanikne proto nutně i » kladné « vědomí marxistickoproletářské ideologie, jako by zanikl celý jeden systém matematiky, kdybychom zrušili záporné předznamenání. Mar-

xisté se brání tomuto závěru poukazem na *totalitu své nahé pravdy*, na *totalitu své perspektivy*, na totalitu obecné myšlenky celku (mluveno s Heglem), již – odmítající přitom mnohoznačnou, složitou skutečnost – nazývají *nekonečným konkrétnem*. Dokonalost systému, nevyvratitelnost *jedné* ideologie mohou být založeny na dokonalém odmítnutí vši nedokonalé skutečnosti.

Marxismus by po zániku » falešného vědomí « buržoasní ideologie mohl ideologii své nahé, konkrétní a totální pravdy zachránit jen znicotněním celého stvoření, likvidací světa. Což je odhodlán učinit. V tom smyslu přímo navazuje na ideologii poraženého, *ve světě poraženého knížete světa*, jemuž zbývá už jen jediné východisko: peklo *konkrétní abstrakce*.

Marxismus je ostatně katedrovou vědou par excellence – *musí jí být*, neboť je cele založen na striktním odmítání nepřehledné stvořené skutečnosti. A z téhož důvodu odmítání skutečné skutečnosti ve jménu vyšší konkrétní abstrakce je i měšťácký. Jemný rozdíl tkví jen v tom, že měšťák za konkrétní abstrakci dosazuje peníze, marxista (nemenší měšťák) hospodářství moci.

Bez německého idealismu v jeho nejvyšší panlogické fázi by marxistická nevyvratitelnost byla nemyslitelná. Nevyvratitelné v marxismu není jeho zakotvení v nahé pravdě proletariátu, nýbrž v nevyvratitelnosti samé, do níž se vmyslil, a v níž se zajistil duch měšťáka před svým zánikem. Marxismus proto *nutně* zanikne s posledním závanem měšťáckého ducha. Marxismus lze proto nazvat i poslední ideologií nevyvratitelnosti, již měšťák vyprodukoval, aby se zachránil před vyvrácením sebe sama.

Právě protože marxismus dialektikou konkrétního permanentně a neúprosně znicotňuje skutečnou skutečnost, lze ho vyvrátit jen z fundamentu *praktické zkušenosti* s ním. Protože se však tyto praktické zkušenosti čerpají v rovině skutečné skutečnosti, kterou marxismus znicotňuje (i se zkušenostmi v ní nabytými), vychází marxismus nedotčen i z toho střetnutí. Řečeno vyhroceně: desítky miliónů mrtvých, unučných obětí marxismu nepřesvědčí ideologa Lukáče o tom, že jeho marxismus je vybudován na lži zastřené pláštíkem nahé pravdy dialektické panlogičnosti. Právě proto že marxismus je nevyvratitelný *především* faktem nezměrného utrpení, jež uvalil na národy.

a lidstvo, zbývá jediné řešení: jeho odmítnutí posledním člověkem v poslední den lidského světa. Zde probíhá hranice mezi stvořenou skutečností a abstraktním konkrétnem: mezi světem, který následuje Krista *ve světě*, a ideologií, která usiluje o triumfální vyhlazení lidského kosmu.

* * *

Není správné se ptát, proč marxismus v západní Evropě a v USA fascinuje tolik lidí, nýbrž je nutno se tázat přesněji: jaké lidi tam převážně fascinuje? A tu je očividné, že marxismus působí sugestivně především v měštácké společnosti a drtivou většinou právě na měšťáky. Ostatně i další příčiny fascinace marxismem souvisejí s premisou měštáckých predisposic. Lze jich vyjmenovat celou řadu:

1) v měštáckomarxistickém světě se zakořenila iluze, že Hegel dokonale domyslel systémy idealismu (esenciálně měštácké), Marx pak že dokonale domyslel Hegela. Dojem konsekventní domyšlenosti působí tu na pozadí rozmáhající se iracionality » měštáckého « filosofování, s níž se znamenitě doplňuje; Lukácsova » *Zerstörung der Vernunft* « a marxistický panlogismus tvoří teprve jednotu nevývratné dokonalosti. Není divu, že revizionisté si kladou za cíl pouze » doplnit « marxismus dosud nezahrnutými » zbytky «, aby jeho fundamentální dokonalost vyústila v dokonalost úplnosti;

2) podle měštáckových představ živých jeho bytostně kvantitativním, kausálním a gnozeologicky determinovaným myšlením, marxismus jako panlogický systém je nevyvratitelný a absolutně » vědecký «. Dojem nevyvratitelnosti vyplynul tu z naprosté absence vědomí o tajemství bytí;

3) schizofrenní sklony pozdního měšťáka, fascinace *maskou* dokonalosti vedou ke sklonu distancovat se od sebe sama. Na rozdíl od plodné distance k sobě samému, jež může přispět k poznání sebe sama, k nalezení vlastní identity před tváří Boha, se tato vnitřní distance obrací jaksí naruby tím, že se promítne navenek, přehodnotí se v distanci od » společnosti «, » světa «, od » reality «. Takto » negativně « distancovaný měšťák chápe společnost, v níž a z níž vyrostl, jako milieu, s nímž se nemůže ztotožnit, (což současně podmiňuje » měšťáctví « toho milieu). Marxistický pojem *třídy* mu tuto distanci » vysvětluje «, a to » vědecky « a nikoli paradoxním subjektivním symbolismem (jak se o to pokouší pozdní měštácké umění), a zároveň i v pojmu » proletariát « poskytuje distancovanému iluzivní útočiště. Výchozí zvnějšnělá vnitřní distance se sice i nadále uchovává – marxistický měšťák » nenávidí « buržoasii zrovna tak jako *není* s to najít skutečný vztah k proletariátu, ale přijetím marxismu přijímá i iluzi, že se teď zato účastní » boje «

na straně nejpokrokovější třídy (jíž je ovšem vítězství zaručeno), kterou vnímá – zcela v intencích marxismu! – nikoli v její složité skutečnosti, nýbrž jako konkrétní abstrakci;

4) měšťácká civilizace byla od svých protestantsky a kalvínsky podmíněných počátků vybudovaná na zvilém odporu k »padlému« světu. Byla a je skrznaškrz dualistická a spiritualistická a manichejská, a lze říci, že marxismem tato civilizace skoro logicky vyvrcholila a skrze něj a sním i zajde. Marx sám si ostatně spříznění marxismu a měšťácké kapitalistické civilizace jasně uvědomoval.

Měšťácký spiritualismus – v sociologické projekci – skrývá v sobě zajímavý rozpor. Tendencí k »duchu« a k »vědeckosti« se elitářsky povznáší nad nízkou masu neoduševnělých, odvrací se od banálního, profánního světa. Tím zároveň odzemiňuje a derealizuje podstatné stránky křesťanství, zne-přístupňuje je lidu, který pak dílem propadá hrubému materialismu a po-věrám, dílem stále víc podléhá degradovaným formám spiritualistického blouznilství měšťáckých agitátorů, jejichž cílem je: naučit lid nenávidět vše, co je skutečné a co uchovává hodnoty této skutečnosti. V měšťácké civilizaci se na jedné straně elita stále víc »zvědečtuje«, propadajíc kultu mechanického a matematického panlogismu, na druhé straně lid stále víc hloupne a propadá tupé, bezcílné a ničivé nenávisti. Marxismus »překlenuje« oba póly mě-šťáckého civilizačního antagonismu. Zvědečtělé elitě nabízí dokonalý »vě-decký« systém, tupým masám (jimiž – s augurským pohledem na elitu – bezostyšně pohrdá) dva objekty pro blouznilskou nenávist: člověka, tím že ho *popře* ve jménu abstraktně konkrétního »nového« člověka, a skuteč-nost širého stvořeného světa, tím že ji předurčí k revoluční konkretizaci cestou dialektického znicotnění.

* * *

Kdo je dnes v Evropě imunní vůči marxismu? Jedině ten, kdo měl možnost desítky let prožívat a zakoušet znicotňující *praxi* totálně etablova-ného marxismu: skutečné elity v Rusku, Polsku, Československu, Ma-darsku. Lid pod marxistickou nadvládou upadá do stavu podivné letargie, za níž se skrývá nesmírně chaotická, ničivá energie nahromaděná za dlouhá, nekonečná léta chronicky nepřekonaného rozporu mezi skutečností a ideolo-gickým konkrétnem. (Marxismus slibuje »konkrétně« lepší, bude-li zničeno nedokonale skutečné, a mumifikuje nedokonalost skutečna, aby měl neměnný základ pro svou permanentně negující existenci.) Od tohoto lidu lze oče-kávat cokoli: masovou účast na excesech totalitarismu i zběsilou pomstu za bezejmenné utrpení, jímž ho drtí marxistická praxe.

Ateismus – ona neuchopitelná a nepostižitelná negace *stvoření*, všeho Božího díla – tot' neviditelný a (bez Krista) nevyvratitelný základ všech moderních »světových názorů« a ideologií, jejichž neesenciální esencí se stal marxismus. Síla a nevyvratitelnost marxismu plyne z téněč nerozlišitelného připodobnění se čistě duchovnímu ateismu, jenž je *dechem* knížete světa.

Jistě lze najít mezi marxisty i tu vzácnou hrstku těch, co ho vyznávají ze slepé touhy po sociální spravedlnosti, ze snahy vylepšit nedokonalosti *skutečného* světa. Jejich údělem ve spřeženství s ostatními vyznavači je vystřízlivění, jehož podstata spočívá v poznání, že ideologie, jíž se odevzdali ze zaslíbené lásky k reálnému světu, zrazuje právě tento svět nikoli z omluvitelné omylnosti, nýbrž ze střízlivé, vědomé a věčně metodické nenávisti k nejhlubším reálným kořenům jsoucná.

Historického člověka měří a soudí marxismus utopickým modelem »zcela jiného« člověka beztřídní společnosti. Protože tento soud tvoří součást odsouzení profánní skutečnosti vůbec (právem a z moci konkrétna), anihiluje se jím historický člověk beze zbytku jako totálně bezcenný »lidský materiál« (tak u Lukáče!). Jedinou hodnotou, již např. Lenin přisuzuje historickému člověku, je jeho, údajně v kapitalismu rozvinutá schopnost nenávidět a zabít. To, že se destruktivní pudy v rovině profánní skutečnosti počítají k hodnotám těhotným budoucnosti (zukunftsträchtig), patří k neúprosné logice marxismu. Aktem nenávisti a destrukce se přechází z říše nutnosti do říše svobody. Otázka přechodu historického člověka v zcela jiného člověka komunismu obsahuje však rozpor: znicotnění historického člověka musí být totální, aby bylo dosaženo stadia zcela jiného člověka komunismu. Jenže po totálním znicotnění historického člověka zbývá pouze *nic*, které se má dialekticky přehodnotit v zcela nového člověka. Dalo by se tedy mluvit o jakémsi novém aktu stvoření člověka z ničeho po předchozí likvidaci člověka historického. Pralátka, jež zbývá po likvidaci historického člověka, umožňuje však jakousi kontinuitu, totiž jeho marxisty za pozitivní označená *nenávisť*. Z té se pak asi formuje nová mutace zcela jiného člověka komunismu. Kdo formuje? Uvědoměli revolucionářští géniové, kteří tuto mutaci z blíže neurčených příčin sami nepotřebují, nebo ji ve svém vědomí tajemně už prodělali, velcí přetvářeči staré nenávisti v novou pravdu a svobodu.

Tento gordický uzel rozporů marxismus roztíná vyšší mocí ekonomiky. Nového člověka komunismu v poslední instanci formují nové, revolucí zjednané hospodářské vztahy. Revoluční proměna hospodářských vztahů – toť východisko z vnitřních rozporů teorie o vzniku zcela jiného člověka komunismu. Změní-li se hospodářské poměry ve smyslu komunistické revoluce, *zmizí* automaticky a beze stopy historický člověk a *vznikne* automaticky zcela jiný člověk komunismu. Člověk se tu doslova rodí celý z hospodářské základny jako Venuše z mořské pěny, jako Pallas Aténa z ucha Zeova.

Co skutečně vzniká, je člověk umocněné nenávisti, umocněných destruktivních pudů, umocněné omezenosti – což lze hmatatelně dokázat na příkladu obyvatelstva Sovětského svazu a lidových demokracií.

* * *

Hegelovský pojem totality – toť grunt vši marxistické praxe. Zní to paradoxně, ale jen do chvíle, kdy poznáme, že marxistická praxe znamená konkretizaci, tj. znicotnění reálných jednotlivin v pouhé *části* všeobjímající totality. Reálný vztah části a celku, uchovávaný svěbytností každé jednotliviny ve jménu *její celistvosti*, se nahrazuje znicotňujícím vztahem části a *jejího celku* k vše (t. j. část i *její celek*) převyšující a pohlcující totalitě.

Jak je možné, že část i celek věci jsou tu pohlcovány totalitou? To se děje jedině aktem abstrakce abstrahující od sebe samé, tj. od svého zakotvení v jsoucnu a bytí. K hegelovskomarxistické totalitě se dospívá tedy abstrakcí od totální abstrakce, která chápe a objímá věc jako *celek* (se svými částmi) na kosmické základně skutečnosti. Co je však příčinou umocněné abstrakce abstrakce, čili konstituování *totality*? Zřejmě snaha po prométeovském nezávislém a nemotivovaném *kladení* věcí – aktem absolutního ducha, popř. absolutního subjektu. Tímto *kladením* se přetíná a nahrazuje vztah skutečných věcí k transcendentáliím – k jejich jednotě, dobru a kráse, jimiž má být teprve aktivován subjekt člověka k *lásce* ke skutečnosti. Namísto láskyplného *vztahu* se tu skrze totalitu dosazuje nemotivovaný, prométeovský *čin* » kladení; transcendentálie jednoty, dobra a krásy se nahrazují zákonitě logickou účelovostí. Akt nemotivovaného kladení je ovšem ryze potenciální a mimo-skutečnostní, pouhou » hrou skleněných perel«, hrou pojmů, za jejíž nemotivovaností se skrývá hluboká *nenávisť* k skutečné skutečnosti. Teprve na pozadí této nenávisti v protikladu k lásce (podníčené transcendentáliemi skutečných věcí) vyvstává i pravá role absolutního subjektu v totalitě: je absolutním subjektem nenávisti ke skutečnosti. Je proto zcela důsledné, že Lukács tento absolutní subjekt ztotožnil s *třídou*, tj. s totalitarizovanou *nenávistí*.

Umělý potrat je vyhraněný antisociální akt. Na malé ploše se tu likviduje absolutně bezmocný člověk. Mateřské lůno, místo míru a bezpečí, se proměňuje v místo promyšlené vraždy ve jménu matčiny svobody a soběstačnosti, jež jsou jen opisem *zotročení* dítěte, jeho proměny v pouhý likvidovatelný objekt. Matka se tu stává otrokářem vlastního dítěte, otrokářem, který likviduje otroka, aby zachránil svou otrokářskou svobodu. Není divu, že marxismus zavedl »legální« potratářství všude tam, kde se mocensky prosadil. Potrat nejdokonaleji vyjadřuje princip totality, *třetí* totality, na němž je vybudován jeho systém. Potratem se neguje veškerá smysluplná skutečnost v jejích *vztazích*: vztah matky a dítěte, princip plodnosti, princip mezilidské pomoci. Vše je objektivizováno: matka, dítě, lékař (i jeho věda). Dva odlidštěné, odcizené subjekty (matka a lékař) likvidují bytostný, zlidšťující *vztah* mezi dvěma subjekty: matkou a dítětem, matkou a lékařem. Mikrokosmos odlidštění!

Ireneus z Lyonu chápal vyhnání z ráje jako akt božího milosrdenství. Vyhnáním z ráje byl člověku znemožněn přístup ke stromu života. Ovoce ze stromu života by navždy zpečetilo lidský hřích a odvezdání člověka zlu. Právě toto znesmrtelnění lidského hřichu a odevzdání zlu tvoří pravý obsah nihilistické a marxistické utopie: svět »jaký je« a existence v něm »jaká je«, ale bez smrti. Málokdo si uvědomuje, že to znamená: svět věčného návratu stejného, život bez podstatných změn a bez vzestupu, existenci mimo dosah čehokoliv nového, absolutní nivelizaci a znehybnění. Na pozadí toho teprve začneme chápat obludnou podobu t. zv. *nového* člověka komunismu: je to *starý*, hříšný člověk, jehož gnoze, probuzená ovocem ze stromu poznání, má být znekonečněna vyloučením a překonáním smrti; právě té smrti, jež dává starému, hříšnému člověku jedinou šanci totální proměny v *nového* člověka. Nový člověk komunismu by byl *nový* právě jen absolutní nemožností stát se vskutku novým člověkem.

Diktatura proletariátu vyplývá zcela logicky z logiky marxistického systému, zrovna tak jako téze o permanentní revoluci. Nejde tu o žádný dodatečný zásah Leninův nebo Trockého. Avšak to není podstatné. Podstatné je, že diktatura proletariátu i permanentní revoluce jsou pouhými abstraktními pojmy v abstraktním systému a nemají nic společného s proletariátem ani s revolucí. Název tu nejen neodpovídá obsahu, ale ani mu *nehodlá* odpovídat. Diktatura proletariátu i permanentní revoluce jsou míněny v rovině

konkretizace, tj. jejich předpokladem a cílem je znicotnění skutečné skutečnosti (včetně proletariátu) i revolučních možností v ní. V rovině konkrétna se diktatura proletariátu i permanentní revoluce ztotožňují. V identitě konkrétna dostávají podobu *permanentního diktátu* s cílem anihilovat skutečnost jejím » přizpůsobováním « logistickému schematu ideologie. Takle diktatura proletariátu a permanentní revoluce byly už zahrnuty v Hegelově *vznikání ducha*, u Marxe se pouze staly virulentními.

* * *

Termín: vůdčí úloha komunistické strany prozrazuje především dvě skutečnosti:

a) elitářskou koncepci strany jako výběru uvědomělých *funkcionářů*, lidí funkčně akceschopných, vědomých si identity konkretizace a anihilace;

b) naprostou odvrácenost strany od proletariátu a od vší skutečné (tedy i proletářské) reality.

V Rusku (a patrně i v Číně) byly splněny oba předpoklady. Leninovi se podařilo seskupit kolem sebe funkcionáře uvědomující si identitu konkretizace a znicotňování, vědomí, jež se u nich soustavně rozvíjelo a upevňovalo. V Rusku v roce 1917 skoro nebylo proletariátu a strana byla nucena se konstituovat ve společenském vakuu, což znamenitě odpovídalo jejím pravým konkretizačním cílům. Naprotitomu: *vázanost* komunistické strany na proletariát v západní průmyslové Evropě *znemožnila* provedení konkretizující, ortodoxně marxistické revoluce! Dělnické rady v Německu zabránily leninismu se prosadit plnou silou, v Rusku jejich *zrušení* přivedilo teprve úspěch leninismu.

Pro budoucnost: zmaloměšťáctění, zhostejnění a politický indiferentismus širokých společenských vrstev na západě vytvářejí situaci do jisté míry obdobnou k situaci Ruska v roce 1917. Komunistická strana vyvodila ostatně důsledky z ruského (a jistě i Hitlerova a Maova) úspěchu, jehož bylo dosaženo právě díky společenskému vakuu. O přípravu analogického společenského vakuu lhostejnosti a chaosu, s jasnými *protiproletářskými* tendencemi (většina budoucích funkcionářů permanentně znicotňující diktatury se rekrutuje z vrstev dekadentní, ke všemu svolné pozdní buržoasie) usilují dnes svorně všechny komunistické strany na západě.

* * *

Znicotnění reality bolševickým » socialismem « se projevuje na venkově výrazněji než v průmyslových městech. Tak zvaným rozkulačením se v první řadě zpřetrhal vztah mezi rolníkem a půdou (mezi člověkem a při-

rodou), vztah, který je mnohem bytostnější než městský vztah mezi člověkem a penězi a movitým majetkem všeho druhu. Smyslem JZD a kolchozů bylo a stále je: právě tento *přímý*, bezprostřední vztah rolníka k půdě rozrušovat, popř. zcela přervat, nikoli proto, že šlo o vztah majetnický, nýbrž proto, že šlo o *vztah zlidšťující*, o jeden ze základních humanizujících vztahů vůbec. V rozkulačení proto zcela logicky spatřoval Trocký i Stalin jeden ze základních předpokladů dialektické konkretizace neboli anihilace starého člověka a jeho světa. Teprve rolník *bez* bytostného *vztahu* k půdě se stává spojencem bolševickou revolucí totálně vyvlastněného, bezvztahného proletáře, rozuměj: onoho ideálního typu člověka vykořeněného natolik, aby své dokonalé zotročení, amputaci lidských kořenů, považoval za jedinou možnou podobu osvobození. Lenin vyvlastnění rolnictva měl proto za nejhlubší grunt revoluce, a byl ochoten – za cenu tohoto vyvlastnění – připustit i částečnou restituci kapitalismu v (městském) průmyslu a obchodě, restituci, která by leda rozšířila a posílila třídní uvědomělost proletariátu. Leninova taktika a strategie se právě v tomhle »*Bauern-legen*« ukázala jako zcela logické dovršení taktiky a strategie gründerského a viktoriánského kapitalismu. Bída proletariátu, která šokovala v Anglii kdysi Engelse, byla pouhým předstupněm mnohonásobně většího fyzického i mravního zbláznění rolnictva v bolševismu.

* * *

Pomoci nelze – lze se jen celou bytostí zasazovat za ty, jimž nelze pomoci.